

Arrest

nr. 203 909 van 17 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M.-C. WARLOP en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 23 augustus 2015 toe op Belgisch grondgebied en diende op 24 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 24 april 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakees staatsburger, geboren op 27 oktober 1995 in Bagdad. U bent een sjiiitische moslim van Arabische origine. Ten tijde van uw vertrek uit Irak, was u student aan het Idara Al Tekani instituut, waar u boekhouden studeerde.

Uw vader werd op 25 februari 2009 vermoord door leden van Al Qaeda. Uw familie woonde op dat moment in de Gazaliya wijk. In 2010, na de dood van uw vader, verhuisden jullie naar de Al Hurriya wijk, waar verschillende milities zoals Asaib Al Haqq (AAH) en het Mahdi leger (JAM) aanwezig waren. Vanaf ongeveer een jaar voor jullie vertrek, werden u en uw broer H.(...) regelmatig door sjiiitische milities lastig gevallen. Zij zeiden dat u zich moest aansluiten bij hen, gezien uw vader door soennieten vermoord werd, en u wraak moest nemen op de soennieten. U weigerde dit echter steeds.

Op 11 maart 2015 was u getuige van een aanslag en raakte hierbij zelf licht gewond.

Op 3 april 2015 werden uw broers H.(...) en M.(...) beschoten door militieleden toen zij in de auto zaten. Uw broer M.(...) kon vluchten, maar H.(...) werd meegenomen en vastgehouden door deze militieleden die losgeld vroegen voor zijn vrijlating. Na 6 dagen slaagde hij erin te ontsnappen. Nadat H.(...) uit de handen van de militieleden kon vluchten, dook u onder bij familieleden. In die periode spaarde u geld en bereidde u uw vertrek voor vanuit Bagdad. Na de ontsnapping van uw broer kwamen er dagelijks militieleden langs bij uw thuis die uw moeder vroegen waar u en uw broer waren. Uw moeder antwoordde echter steeds dat zij het niet wist.

Uw broer H.(...) R.(...) D.(...) (CGVS (...), OV(...)) verliet Irak op 15 juni 2015, kwam aan in België op 29 juli 2015 en vroeg asiel aan op 30 juli 2015. In het kader van de asielaanvraag van uw broer ging het CGVS op 4 augustus 2016 over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw broer ging tegen deze weigeringsbeslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Momenteel is de beroepsprocedure lopende.

Uzelf verliet Bagdad op 11 juli 2015 en reisde naar Turkije waar u ongeveer 17 dagen verbleef. Via Griekenland en de Balkanroute bereikte u Europa. U kwam België binnen op 23 augustus 2015 en vroeg asiel aan op 24 augustus 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart. Verder verwees u ook naar de documenten die uw broer neerlegde in het kader van zijn asielaanvraag, nl. zijn identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaarten van zijn familieleden, zijn nationaliteitsbewijs, zijn rantsoenkaart, een woonstkaart, de overlijdensakte van uw vader, een document van het onderzoek naar de moord op uw vader, een oproepingsbrief ter verschijning in de rechtbank naar aanleiding van de moord op uw vader, een martelaarskaart van uw vader, een politiedocument met een getuigenis over de moord op uw vader, een administratief document van justitie naar aanleiding van de klacht over de kidnapping van uw broer H.(...), een klacht van uw broer M.(...) in verband met de ontvoering van H.(...), een foto van de staat van de tong van uw broer H.(...), en verschillende medische attesten in verband met de gezondheidstoestand van H.(...).

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus noch, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade loopt.

U vreest in Irak vervolgd te worden door sjiiitische milities, die u wilden dwingen zich bij hen aan te sluiten, en die eveneens actief naar u op zoek waren, nadat uw broer H.(...) hen tijdens zijn ontvoering was kunnen ontvluchten.

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig.

U verklaart dat uw vader in 2009 door Al Qaeda werd vermoord, gezien hij een sjiiet was en in een soennitische buurt woonde (CGVS p. 7). Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat uw vrees ten opzichte van Al Qaeda echter niet meer actueel te noemen is. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw familie na uw verhuis naar de Al Hurriya wijk in 2010 geen problemen meer ondervond met de leden van Al Qaeda (CGVS p. 10). Evenmin was de dood van uw vader voor u de reden om Irak te verlaten en internationale bescherming te zoeken.

Verder haalt u aan dat u vaak werd aangesproken door sjiiitische milities die wilden dat u zich bij hen zou aansluiten en met hen zou komen strijden (CGVS p. 7). Na de ontvoering en de ontsnapping van uw broer H.(...), zouden de militieleden bovendien actief naar u en uw broer op zoek zijn gegaan (CGVS p. 12). Er dient dan ook opgemerkt te worden dat u uw verhaal deels op dezelfde feiten baseert die ook uw broer H.(...) R.(...) D.(...) (CGVS (...), OV(...)) aanhaalde en u verklaart bovendien dezelfde vervolgers als uw broer te vrezen (CGVS p. 19-20). In het kader van de asielaanvraag van uw broer H.(...) R.(...) D.(...) (CGVS (...), OV(...)) ging het CGVS over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van het relaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Zo werd het ongeloofwaardig geacht dat uw broer – die verklaarde dat hij zich niet aan de geloofsregels hield en door de sjiiitische milities als een soenniet werd beschouwd – juist om diezelfde

redenen door de sjjiitische milities zou geviseerd worden, en meer nog, zelfs in die mate dat ze hem zouden kidnappen en folteren met als doel dat hij zich bij hen zou aansluiten. Verder werd de kidnapping van uw broer ongeloofwaardig geacht omwille van de lange periode tussen het moment waarop uw broer voor de eerste keer door de milities werd aangesproken, nl. in 2011 en zijn ontvoering zelf, nl. in 2015. Andere elementen waarom zijn ontvoering ongeloofwaardig werden beschouwd waren zijn vage en inconsistente verklaringen omtrent het motief achter zijn ontvoering en de weinig aannemelijke uitleg over zijn ontsnapping, waarbij een sjjiitische militielid hem zou hebben geholpen. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing aangaande de asielaanvraag van uw broer is genomen, dient verwezen te worden naar de motivering van de beslissing in zijn hoofde. Gezien de ontvoering van uw broer reeds ongeloofwaardig werd bevonden tijdens de beoordeling van zijn asielrelaas, is bijgevolg evenmin aannemelijk dat de militieleden na de ontsnapping van uw broer actief naar jullie beiden op zoek zouden zijn en kan dit element uit uw relaas evenmin als geloofwaardig worden beschouwd. Uw broer ging tegen deze weigeringsbeslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Momenteel is de beroepsprocedure lopende.

Daarenboven haalt u aan dat uzelf verschillende keren werd aangesproken door militieleden die zouden willen dat u zich bij hen aansloot (CGVS p. 13). Aan deze verklaringen kan echter evenmin geloof gehecht worden.

Om te beginnen lijkt uw houding nadat u door de militieleden werd aangesproken weinig aannemelijk en waarschijnlijk. U verklaarde dat uw broer H.(...) net als u op straat werd aangesproken door militieleden die zouden willen dat hij zich bij hen aansloot. U zou van dit feit op de hoogte zijn geraakt door uw moeder (CGVS p. 16). Toch zou u noch in Irak, noch na uw vlucht uit Irak met enig woord hierover gesproken hebben met H.(...) (CGVS p. 14, 17, 19). Omtrent dit stilzwijgen verklaarde u dat uw moeder u had gevraagd om deze bedreigingen geheim te houden zodoende problemen te vermijden (CGVS p. 14, 16, 19). Deze verklaringen doen echter zeer bevreemdend aan. Om te beginnen lijkt het weinig waarschijnlijk dat uw moeder u zou verbieden zelfs maar met uw broer over deze bedreigingen te spreken, gezien u immers zelf vertelde dat deze praktijk algemeen gekend is in de wijk (CGVS p. 16). Verder lijkt het weinig aannemelijk dat u nooit met uw broer H.(...) heeft gesproken over deze situatie, gezien hij hetzelfde doormaakte en doorstond, en u op die manier van hem te weten kon komen hoe hij met de situatie omging. Daarenboven verklaarde u tijdens uw interview op het CGVS op een zeker moment dat u vaak samen met uw broers werd aangesproken door milities die bij u thuis kwamen aankloppen (CGVS p. 12). U had dus wel degelijk een aanleiding om met uw broer(s) over deze bedreigingen te beginnen spreken. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u zelfs na uw vertrek uit Irak niet met uw broer zou gesproken hebben over wat hij en u in Irak met de milities hadden meegemaakt. Het feit dat u verklaart met niemand – buiten uw moeder – over deze ontmoetingen met de sjjiitische milities te hebben gesproken, doet dan ook ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder waren uw verklaringen omtrent de keren dat u aangesproken werd door de milities vaag en inconsistent. Wanneer u gevraagd werd hoe vaak u door de milities aangesproken werd, verklaarde u slechts dat u vaak door hen aangesproken werd, tussen de vijf en de tien keer (CGVS p. 10). Er dient echter opgemerkt te worden dat er een redelijk verschil bestaat tussen 5 en 10 keer. Verder wist u niet of u ooit in het bijzijn van uw broers werd aangesproken door de milities op straat (CGVS p. 13), noch kon u namen noemen van militieleden die actief zijn in uw wijk noch herinnerde u zich of iemand van de militieleden, zich tijdens die verschillende keren dat u aangesproken werd op straat, aan u met naam had voorgesteld (CGVS p. 11). Het is echter zeer opmerkelijk dat u slechts zulke vage verklaringen zou kunnen afleggen over de keren dat de militieleden u aanspraken, gezien u zich mede door deze gesprekken bedreigd voelde en genoodzaakt zag uw land te verlaten. Bovendien legde u inconsistente verklaringen af over het feit of u en uw moeder al dan niet op de hoogte waren van de bedreigingen die H.(...) eveneens had ontvangen. Zo werd u gevraagd – wanneer er werd gesproken over de bedreigingen die u in uw wijk ontving de laatste maanden voor uw vertrek – of u in deze periode wist dat H.(...) ook werd aangesproken. U verklaarde echter dat u niet wist of H.(...) persoonlijk gecontacteerd werd, maar dat u wel wist dat de militieleden iedereen aanspraken. Gevraagd of uw moeder op de hoogte was van het feit dat H.(...) werd aangesproken, verklaarde u dat u dit niet wist (CGVS p. 14). Deze vaststellingen zijn echter zeer opmerkelijk, gezien u later in hetzelfde interview beweerde dat uw moeder degene was die u op de hoogte bracht van het feit dat uw broer H.(...) bedreigd werd (CGVS p. 16). Dit zou willen zeggen dat uw moeder wel degelijk op de hoogte was van het feit dat H.(...) door de milities werd bedreigd, en dat u bovendien wist dat zij hiervan op de hoogte was. Het feit dat u hieromtrent inconsistente verklaringen aflegt, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Verder legde u vage en inconsistente verklaringen af over waar en met wie u door de milities werd aangesproken. Zo verklaarde u initieel dat u door militieleden in de wijk op straat werd aangesproken (CGVS p. 11). Gevraagd of u ooit samen met uw broers werd aangesproken, verklaarde u dat dit vaak gebeurde, dat ze op de deur klopten en jullie aanspraken (CGVS p. 12). Geconfronteerd met het feit dat u eerder tijdens het interview verklaarde dat u op straat werd aangesproken, stelde u dat de militieleden vaak bij jullie thuis

langskwamen na de ontsnapping van H.(...) (CGVS p. 12). Dit zou echter inhouden dat u niet zelf thuis door de milities werd aangesproken, gezien u op die momenten nooit thuis was. Wanneer u wederom gevraagd werd of u ooit aangesproken werd door militeleden in het bijzijn van uw broer, antwoordde u dat u zich kon herinneren dat dit één keer gebeurde toen u en uw broers thuis waren (CGVS p. 12-13). Dit is echter tegenstrijdig met de verklaringen die u eerder aflegde en waarin u beweerde dat het vaak gebeurde dat u en uw broers werden aangesproken door militeleden die langskwamen. Deze volatiele verklaringen omtrent de plaats en de frequentie waarmee u en uw broers werden aangesproken, doen wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat de sjjiitische milities door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kunnen overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen de Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi. Uw verklaringen zijn blote beweringen en kunnen het CGVS er bijgevolg niet van overtuigen dat de sjjiitische milities zich in uw geval wél tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd.

Geheel aan bovenstaande vaststellingen laten dan ook niet toe te concluderen dat u in Irak, diende te vrezen voor de sjjiitische milities die u verplicht zouden willen rekruteren.

Verder verklaarde u dat er op 11 maart 2015 een explosie plaatsvond aan het Lyada Shabiya kruispunt in de Al Hurriya wijk, waar u op dat moment in de buurt was. Uw handen en hoofd raakte hierbij gewond gezien het glas van de auto waarin u zich bevond sprong. U haalt zelf aan dat deze aanslag gericht was tegen het volk. Er dient echter te worden opgemerkt dat dit soort gebeurtenissen, hoe betreutswaardig deze ook mogen zijn, niet onder het toepassingsgebied van de Geneefse vluchtelingenconventie vallen. Dergelijke bomaanslag, waarvan u getuige zou zijn geweest, dient veeleer te worden gecatalogeerd onder de noemer "algemene situatie", die besproken wordt in de paragrafen hieronder met betrekking tot de algemene veiligheid in Bagdad. U kunt dan ook niet aantonen dat u bij terugkeer naar Irak een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging zou kennen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht

geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) tweeweg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de

provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart, de identiteitskaarten van uw broer en zijn familie, het nationaliteitsbewijs van uw broer en jullie rantsoenkaart en woonkaart bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Verder legde u nog verschillende documenten voor in verband met de ontvoering van uw broer, een administratief document van justitie naar aanleiding van de klacht over de kidnapping van uw broer H.(...) en een klacht van uw broer Mohamed in verband met de ontvoering van H.(...). Omtrent deze documenten dienen verschillende zaken opgemerkt te worden. Om te beginnen legden u en uw broer van

deze documenten slechts een kopie voor, waardoor het onmogelijk is de authenticiteit van deze documenten na te gaan. Verder werden deze documenten slechts op basis van de verklaringen van uw broer opgesteld en vormen zij geenszins een bewijs van de juistheid van de feiten die u aanhaalt. Documenten kunnen in de asielprocedure slechts een aanvullende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non in casu. Daarenboven beschikt het Commissariaatgeneraal over informatie – waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd – waaruit blijkt dat het relatief gemakkelijk is dergelijke documenten op een frauduleuze manier te bekomen. Hierdoor wordt de bewijswaarde van deze door u voorgelegde stukken verder ondergraven. Deze documenten hebben dan ook niet voldoende bewijskracht om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te ondermijnen. Omtrent de medische documenten – de foto van de staat van de tong van uw broer en de medische attesten in verband met de gezondheidstoestand van uw broer – dient opgemerkt te worden dat deze slechts de medische problemen van uw broer beschrijven. Deze documenten kunnen echter niet aantonen dat de medische staat van uw broer veroorzaakt werd door de gebeurtenissen zoals die door hem en u beschreven. Bijgevolg zeggen deze documenten evenmin iets over uw vrees bij terugkeer naar Irak. Verder legde u nog verschillende documenten voor in verband met de dood van uw vader, nl. de overlijdensakte van uw vader, een document van het onderzoek naar de moord op uw vader, een oproepingsbrief ter verschijning in de rechtbank naar aanleiding van de moord op uw vader, een martelaarskaart van uw vader en een politiedocument met getuigenis over de moord op uw vader. Zoals hierboven reeds werd beschreven gebeurde deze moord in 2009 en vormde deze geen reden voor u tot het verlaten van uw land van herkomst en het verzoeken van internationale bescherming. Bijgevolg zeggen deze documenten evenmin iets over uw actuele vrees bij terugkeer naar Irak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, §§2 en 4, 48/5, §§2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB CGVS) en van het voorzichtigheids-, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene rechtsbeginselen.

Verzoeker stelt dat hij niet akkoord kan gaan met de beslissing waarin gesteld wordt dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn waarbij hij er in de eerste plaats op wijst dat er geen twijfel bestaat over zijn Iraakse nationaliteit. Vervolgens stipt verzoeker aan dat hij en zijn broer H. de milities vrezen, waarbij hij verwijst naar een aantal citaten uit het gehoorverslag.

Betreffende de moord op zijn vader bevestigt verzoeker dat dit geen asielmotief uitmaakt, maar dat hij enkel de milities vreest omdat hij niet met hen wil strijden, hetgeen volgens verzoeker binnen het toepassingsgebied van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag valt.

Hoewel verzoeker thans bijtreedt dat er geen gedwongen rekrutering bestaat, stelt hij dat er een enorme druk bestaat die als dwingend wordt aangevoeld. Hierbij citeert verzoeker internetbronnen over de mobilisatie door de milities die in samenspraak met het Iraakse leger een dam hebben opgeworpen tegen IS, over de invloed van de fatwa van Al Sistani en over de rekruteringscampagnes via allerhande kanalen. Verzoeker concludeert uit deze informatie dat er bij jonge Irakezen een zeer sterke morele druk bestaat. Op grond van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet wijst verzoeker erop dat hij in Bagdad reeds slachtoffer is geweest van ernstige feiten van vervolging waardoor er reeds een aanwijzing bestaat en dat het aan het CGVS toekomt om aan te tonen dat verzoeker van een effectieve en niet-tijdelijke bescherming zal kunnen genieten. Verzoeker wijst er bijkomend op dat zijn broer M. werd vermoord en dat zijn moeder naar Turkije is vertrokken.

Tenslotte brengt verzoeker het beginsel van het voordeel van de twijfel in herinnering, zoals opgenomen in de Proceduregids van de Verenigde Naties en zoals dit werd toegepast door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn rechtspraak.

Aangaande de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet deelt verzoeker de mening niet van de commissaris-generaal dat er in Bagdad nog steeds een openbaar leven zou zijn. Verzoeker oppert dat de bronnen uit de COI-Focus, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, niet actueel zijn. Volgens hem hebben in Bagdad 1 tot 1,5 miljoen mensen geen toegang tot zuiver water en dat er grote humanitaire noden zijn zodat er geen normaal openbaar leven is.

Verzoeker zet ook uiteen dat de sjiitische milities opereren in straffeloosheid en dat bepaalde leden van de milities infiltreren in het parlement en de regering. Hierbij verwijst verzoeker naar de wetgeving die de *Popular Mobilization Units* verheft tot een officiële instantie. Hij besluit dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om naar Irak, en specifiek naar Bagdad, terug te keren.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. De verwerende partij maakt middels een aanvullende nota van 2 maart 2018 een bijkomend stuk over aan de Raad, met name de 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 25 september 2017.

2.2.2. Op 4 maart 2018 maakte verzoeker een aanvullende nota over aan de Raad, waarbij een aantal nieuwe stukken werden gevoegd. Het betreft een klacht over een poging tot ontvoering van 3 april 2015 met vertaling, een klacht van zijn moeder in verband met de ontvoering van haar zoon van 19 februari 2017 met vertaling, een proces-verbaal aan de onderzoeksrechter van 20 februari 2017, de overlijdensakte van zijn broer van 23 februari 2017 en een psychiatrisch verslag van 13 april 2017 betreffende verzoeker zelf.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een document neer, waarin cijfergegevens worden weergegeven over het aantal burgerslachtoffers in Bagdad in januari en februari 2018 en waarin een overzicht wordt geboden van de incidenten waarover op www.iraqinews.com werd bericht in de periode van 4 februari 2018 tot 4 maart 2018.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt

in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk de door verzoeker geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. Naar aanleiding van verzoekers asielrelaas wordt vooreerst gesteld dat de dood van zijn vader in 2009 geen reden vormde waarom hij in 2015 het land verliet. Met betrekking tot de beweerdte vervolging door sjiiitische milities wordt in de beslissing verwezen naar de weigeringsbeslissing die in hoofde van verzoekers broer werd genomen omdat de aangehaalde feiten ongeloofwaardig werden bevonden. De commissaris-generaal merkt op dat ook aan de verklaringen van verzoeker dat hij verschillende keren door militieleden zou zijn aangesproken om zich bij hen aan te sluiten geen geloof kan worden gehecht. Zo verklaarde verzoeker dat hij nooit met zijn broer H. over deze bedreigingen zou hebben gesproken, hetgeen weinig aannemelijk overkomt. De verklaringen van verzoeker over de plaatsen waarop en de frequentie waarmee hijzelf en zijn broers door de militieleden werden aangesproken, zijn vaag en inconsistent. Daarbij komt dat uit objectieve informatie blijkt dat de sjiiitische milities door een actief rekruteringsbeleid talrijke jongeren kunnen overtuigen om vrijwillig deel te nemen aan de strijd tegen IS en dat geen van deze bronnen melding maakt van gedwongen rekrutering door 'al Hashd al Shaabi'.

Wat de explosie betreft van 11 maart 2015, waarbij verzoeker licht gewond raakte, merkt de commissaris-generaal op dat deze gericht was tegen het volk en dat dit niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag valt.

Inzake de subsidiaire bescherming overweegt de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie dat er actueel in Bagdad een complexe situatie heerst, maar dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar aan een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als

gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 26 van het KB CGVS aangezien hij verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. X). Waar verzoeker zich in zijn middel beroept op het 'voorzichtigheidsbeginsel', lijkt hij in wezen eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

2.5.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. X).

2.5.5. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. X). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. X; RvS 21 juni 2004, nr. X).

2.5.6. Verzoeker bevestigt in zijn middel dat de moord op zijn vader geen asielmotief uitmaakt. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel ook niet verder ingaat op de bomaanslag waarvan hij op 11 maart 2015 getuige was en waardoor hij licht gewond geraakte aan de handen en het hoofd door rondvliegend glas. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, komen dergelijke voorvallen aan bod bij de bespreking van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad en kan verzoeker hieruit geen aanwijzingen puren dat hij persoonlijk zou worden gevisieerd. Betreffende zijn vrees voor de sjiiitische milities stelt verzoeker dat hij niet akkoord gaat met de vastgestelde ongeloofwaardigheid waarbij hij onder andere benadrukt dat niet wordt getwijfeld aan zijn Iraakse nationaliteit.

2.5.7. De Raad stipt aan dat het gegeven dat verzoekers herkomst uit Irak niet wordt betwist, niet volstaat om hem internationale bescherming te verlenen. Ook de door verzoeker geuite subjectieve vrees voor de milities gaat voorbij aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat deze vrees 'gegrond' dient te zijn. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. X). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. X; RvS 4 januari 2006, nr. X). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

2.5.8. Uit de landeninformatie, die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat de sjiiitische milities integraal uit vrijwilligers bestaan. Omwille van het maatschappelijk prestige en de relatief hoge verloning worden meer dan voldoende kandidaten bereid gevonden om zich aan te sluiten en vinden er geen gedwongen rekruteringen plaats. Jongeren kunnen hoogstens lichte maatschappelijke druk ervaren of aangespoord worden door hun vader om militieel te worden (AD, stuk 15, Landeninformatie, COI Focus "Irak Rekrutering door Popular Mobilization Units / al Hashd al-Shaabi", 12 juli 2016, p. 9-12).

2.5.9. De Raad merkt op dat verzoeker niet aantoont dat de situationele context, die blijkt uit de informatiebronnen waarover de commissaris-generaal beschikt, niet strookt met de werkelijkheid, waardoor het aan hem toekomt om zijn individuele vervolgingsvrees des te meer te concretiseren (cf. RvS 6 november 2002, nr. 112.347). Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij door leden van het *Mehdi*-leger en *Asaeb* zou zijn aangesproken om mee te vechten en dat hij bij weigering werd afgeperst (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 30 augustus 2016, p. 7). Indien hij weigerde om mee te strijden zou hij, zo stelt verzoeker, een bepaald bedrag, dat zou oplopen tot anderhalf of twee miljoen, moeten afgeven (*Ibid.*, p. 10; p. 13). Deze verklaringen druisen manifest in tegen de landeninformatie. Verzoeker kan echter niet preciseren hoe frequent hij werd aangesproken: *“Echt vaak, tussen vijf en tien keren.”* (*Ibid.* p. 11). Hij blijkt bovendien de belagers van de milities, die *“eigenlijk burgers”* zijn en *“gewone kleren”* droegen, niet te kennen, waardoor zowel de vraag rijst hoe verzoeker kon weten dat zij behoorden tot het *Mehdi*-leger of tot *Asaeb* als de vraag hoe de belagers konden weten dat verzoekers vader door soennieten werd vermoord (*Ibid.*, p. 11; p. 15). Ook stelde verzoeker dat hij *“zwaar lastig gevallen”* (*ibid.*, p. 10) werd en zowel gewoon op straat werd aangesproken als thuis werd belaagd (*Ibid.*, p. 12-13) en dat hij door de militieleden werd geslagen (*Ibid.*, p. 13). Nochtans zou verzoeker, ondanks deze herhaalde negatieve ervaringen, hierover met niemand hebben gesproken, behoudens met zijn moeder en zijn vriend J. (*Ibid.*, p. 14). Verzoeker zou hierover zelfs niets hebben gezegd aan zijn broer H., die nochtans gelijkaardige problemen kende (zaak gekend bij de Raad onder het algemeen rolnummer CCE X). Met zijn vage verklaringen slaagt verzoeker er niet in te overtuigen dat de feiten die aan de basis liggen van zijn asielrelaas en die ingaan tegen de beschikbare objectieve informatie, zich daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan.

2.5.10. In zijn middel geeft verzoeker overigens toe dat er geen gedwongen rekrutering bestaat, waardoor hij de ongelooftwaardigheid van zijn asielrelaas bevestigt.

2.5.11. Het gegeven dat er als gevolg van de fatwa van al Sistani een belangrijke morele druk kan bestaan op jongeren uit Irak om zich aan te sluiten bij de sjiiitische milities, zoals verzoeker in zijn middel uiteenzet, betekent niet dat deze druk automatisch zou kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade in asielrechtelijke zin. Ook het betoog van verzoeker *in fine* van zijn verzoekschrift over de macht van de milities, waarbij hij een internetartikel van www.middleeasteye.net citeert, houdt niet in dat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas zou worden hersteld.

2.5.12. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/7 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

Aangezien verzoekers asielrelaas op goede gronden ongelooftwaardig werd bevonden, kan hij zich niet beroepen op de omkering van de bewijslast uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. De eerdere vervolging of geleden ernstige schade werd hoegenaamd niet aannemelijk gemaakt, zodat verzoeker niet kan voorhouden dat het aan de verwerende partij zou toekomen om te bewijzen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet zou herhalen.

2.5.13. Verzoeker kan zich evenmin beroepen op het voordeel van de twijfel dat enkel geldt indien de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.5.14. Verzoeker stelt in zijn middel terloops dat zijn broer M. werd vermoord en dat zijn moeder naar Turkije is vertrokken.

2.5.15. Bij zijn aanvullende nota van 4 maart 2018 voegt verzoeker een kopie van een klacht toe wegens een moordpoging op zijn broer M. van 3 april 2015, een kopie van een klacht van zijn moeder wegens ontvoering van zijn broer M. van 19 februari 2017, een proces-verbaal aan de onderzoeksrechter van 20 februari 2017 en een kopie van de overlijdensakte van zijn broer M. van 23 februari 2017.

2.5.16. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij nét voor hij de bestreden weigeringsbeslissing betekend kreeg, op de hoogte werd gebracht van het feit dat zijn broer M. werd vermoord. Verzoeker geeft echter geen verdere duiding en toont het verband niet aan met zijn persoonlijke asielrelaas.

2.5.17. Zoals voorgeschreven door artikel 48/6, eerste lid, van de vreemdelingenwet dient de asielzoeker alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen. De omstandigheid dat artikel 39/76, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet de partijen toelaat om tot de sluiting der debatten middels een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen, ontslaat hen niet van de verplichting om de stukken bij te brengen vanaf het ogenblik dat zij hierover beschikken. Deze bepaling biedt hen enkel de mogelijkheid om elementen, die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog op de terechtzitting aan te reiken. Door deze elementen slechts enkele dagen vóór de terechtzitting ter kennis te brengen bemoeilijkt verzoeker een vlotte afwikkeling en een goede rechtsbedeling omdat de terechtzitting niet optimaal kan worden voorbereid. Tevens komen de rechten van verdediging van de verwerende partij in het gedrang omdat deze onmogelijk kan overgaan tot een grondige analyse van de neergelegde stukken. De neergelegde stukken zullen noodzakelijkerwijs slechts summier geanalyseerd worden en zullen enkel aanleiding geven tot het in artikel 39/76, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet bedoelde onderzoek door de commissaris-generaal indien deze de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5.18. De Raad stelt vast dat uit de neergelegde documenten niet kan worden afgeleid in welke omstandigheden de genaamde M. om het leven is gekomen of wie daarvoor verantwoordelijk kan worden gehouden, zodat er geen link kan worden gelegd met de door verzoeker ingeroepen (gedwongen) rekrutering door de sjiiitische militieën. Meer in het algemeen dient te worden opgemerkt dat aan documenten uit Irak, bijvoorbeeld aan overlijdensaktes, slechts beperkte bewijswaarde worden toegekend omdat er zeer veel vervalsingen in omloop zijn (AD, stuk 15, Landeninformatie, COI Focus *“Irak Corruptie en documentfraude”*, 8 maart 2016, p. 7-8). De stukken vormen geen bewijs van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker.

2.5.19. Verzoeker voegde aan zijn aanvullende nota ook nog een psychiatrisch verslag van dr. H. toe naar aanleiding van een consultatie op 13 april 2017. Uit dit verslag blijkt dat verzoeker zich op de consultatie aanbood wegens depressieve klachten en dat hij zich beklagt over zijn woning en zijn maatschappelijk werkster in Veurne. De psychiater stelde een aanpassingsstoornis vast, maar schreef geen psychofarmaca voor. Zoals de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal ter terechtzitting vaststelt, kunnen de psychische klachten van verzoeker van vorig jaar geenszins in verband worden gebracht met zijn voorgehouden asielrelaas.

2.5.20. Aangezien verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk kan maken, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door hem aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag en kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.21. De kritiek van verzoeker in zijn tweede middel is hoofdzakelijk gericht tegen de beoordeling van de commissaris-generaal van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad in het licht van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.22. Vooreerst merkt de Raad op dat in de actuele landeninformatie, die middels de aanvullende nota van de verwerende partij werd overgemaakt, nergens wordt ontkend dat er in Bagdad door IS nog steeds aanslagen worden gepleegd, die burgerslachtoffers eisen. Uit de meest actuele informatie blijkt echter dat het aantal door IS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016 (Aanvullende nota CGVS, ‘COI Focus’ *“Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* 25 september 2017, p. 11-12).

De cijfergegevens betreffende het aantal burgerslachtoffers in Bagdad in januari en februari 2018 en het overzicht van de incidenten waarover op www.iraginews.com werd bericht in de periode van 4 februari 2018 tot 4 maart 2018, die verzoeker in zijn aanvullende nota ter terechtzitting meegedeelt (Aanvullende nota verzoeker), stemmen overeen met de informatie uit de aanvullende nota van de verwerende partij. Uit de cijfers blijkt dat er inderdaad in Bagdad nog steeds heel wat burgerslachtoffers te betreuren zijn, maar dat de maandelijkse cijfers van vele honderden doden en gewonden gezakt is tot enkele tientallen en het aantal geweldsincidenten is gezakt van acht tot twaalf per dag tot minder dan drie per dag (Aanvullende nota CGVS, ‘COI Focus’ *“Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* 25 september 2017, p. 19-29). Verzoeker geeft in zijn aanvullende nota geen bijkomende uitleg bij deze cijfers. De Raad bekijkt deze cijfers in het licht van de landeninformatie die door de verwerende partij werd aangereikt en

stelt vast dat hierdoor geen afbreuk wordt gedaan aan de conclusies met betrekking tot het willekeurig geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.23. Vervolgens spitst verzoeker zich in zijn middel toe op een aantal specifieke problemen inzake toegang tot voeding, zuiver water en gezondheidszorg en het aantal hulpbehoevenden om te betwisten dat er actueel daadwerkelijk een maatschappelijk leven in Bagdad bestaat en dat dit werkelijk een functionerende hoofdstad is.

2.5.24. De Raad stelt op basis van de meest recente beschikbare landeninformatie vast dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad gecontroleerd worden door de Iraakse regering. De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld. De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgaansverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera. Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn. Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad. Sinds 2015 zijn er volgens Fedasil een toenemend aantal Irakezen vanuit België teruggekeerd naar Bagdad (AD, stuk 18, Landeninformatie, Irak, vrijwillige terugkeer, 24 juni 2016).

2.5.25. Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico

zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden die ertoe zouden leiden dat hij dat hij een hoger risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict in Bagdad.

2.5.26. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3, §§2, 4 en 5, 48/4, 48/5, §§2 en 3, 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN